

er egentlig det, der har givet mig Anledning til at begære Ordet, nemlig Spørgsmaalet om Undervisningsfagene. Herom er der stillet forskellige Vædringsforslag, men jeg skal kun henholde mig til det, der er stillet af et Flertal under Nr. 26. Om dette Vædringsforslag, hvori der staar, at Religionsundervisningen for Fremtiden skal meddeles paa Grundlag af Bibelhistorien, skal jeg straks for mit Bedkommende erklære, at jeg ingen Omstændigheder vil kunne gaa med til det. Derjom man vil spørge, hvad man forstaar ved Religion, kan man med saa Ord besvare dette Spørgsmaal saaledes: Ved Religion forstaar man Kundskab om Gud og Forholdet mellem Gud og Mennesket. Det vil vist af alle erkendes, at Religionen er den Surdej, der maa gennemtrænge det enkelte Menneske, saaledes at Mennesket kan leve et virkelig Menneskeliv. Det vil vist nok ogsaa af alle erkendes, at Religionen er det Grundlag, der omfatter hele Menneskets sædelige Opfattelse, og ligeledes vil det erkendes, at Religionen er det Grundlag, hvorpaa hele Menneskets Retsbevidsthed er bygget. Kort sagt: Religionen er det Grundlag, der bestemmer Forholdet mellem Gud og Mennesket og mellem Menneskene indbyrdes. Derfor forekommer det mig ogsaa, at man, hvis man vil erkende dette, ogsaa maa erkende, at Religionsundervisningen er et saare vigtigt Fag i vor Folkeskole. Derjom man vil lægge en god Grundvold, skal denne Grundvold lægges tidligt. Derfor finder jeg det ganske nødvendigt, at en saadan Grundvold bliver lagt i Barnehjertet allerede saa tidligt, at dette Barnehjerte er i Stand til at modtage den gode Sæd. Det er ogsaa en bekendt Sandhed, at naar en Plante eller et Træ i Virkeligheden skal komme til at du til noget, kræver det lang Voksetid. Saaledes er det ogsaa i det aandelige Liv. Det er ligeledes en bekendt Sandhed, at for den Landmand, der vil gøre sig Haab om en god Høst, er den første Betingelse, at han overhovedet udsaar en Sæd, og den næste Betingelse er, at denne Sæd kan blive af den bedst mulige Bestaffenhed. Thi jo renere og sundere og livskraftigere Sædefornet er, desto større Haab vil han kunne gøre sig om en virkelig god Høst. Naar jeg altsaa skal vælge mellem disse to Udsæd, her er Tale om, nemlig Spørgsmaalet om Undervisning i Religion i det hele eller Spørgsmaal om Religionsundervisning paa Grundlag af Bibelhistorie, ja saa vil jeg langt foretrække den første, ikke fordi jeg mener, at Religionsundervisning paa Grundlag af Bibelhistorie alene ikke skulde kunne øve nogen gavnlig Indflydelse eller bære Frugt, det vil jeg paa

ingen Maade sige, men efter mit Skøn er der alligevel den Fare ved Bibelhistorieundervisningen, at den let kan blive lidt for historisk, og som saadan ikke vil gaa i den Dybde som den anden Religionsundervisning. Det har forekommet mig underligt, hvorfor de ærede Medlemmer, der have stillet disse Vædringsforslag, have været saa ivrige for at komme bort fra dette gamle System, hvorpaa Religionsundervisningen har været bygget i vor Skole i snart 100 Aar, kan jeg sige. Naar jeg har lyst efter de Motiver, som jeg kan tænke mig, at de ærede Medlemmer have haft, vil jeg straks forvare mig imod, at jeg nogen Sinde skulde have tænkt paa, at det skulde være antibriftelige eller irreligiøse Grunde, det være langt fra mig! Alligevel har jeg søgt efter Grundene og har da ingen andre fundet at henholde mig til, end hvad der er udtalt af disse ærede Medlemmer under disse Dages Forhandling og ved dette Lovforslags første Behandling. Den ærede Ordfører for Flertallet, det ærede Medlem for Ringløbing Amts 1ste Valgfreds (S. C. Christensen), udtalte om dette Spørgsmaal i Forgaaers, at det forekom ham, at det bedste Grundlag at arbejde paa, var Bibelhistorien, og at Undervisning paa Grundlag af Lærebog let kunde blive tør og kedelig. Ja, jeg skal indrømme, at det kan den blive, men det kan den ogsaa blive paa Grundlag af Bibelhistorien, det beror ganske alene paa den Personlighed, hvem denne Undervisning er betroet. Har vedkommende Lærer en virkelig Forstaaelse af denne Undervisning, har han Hjerte derfor, og omfatter han denne Sag med Varme, vil Undervisningen slet ikke blive tør og kedelig, det tror jeg i det mindste ikke. Men naar jeg saa nærmere har søgt efter Grundene, navnlig med Hensyn til det andet Mindretal, nemlig det ærede Medlem for Aarsens (Berntsen), der jo ogsaa har stillet Vædringsforslag i denne Henseende, og jeg saa efterlyser de Udtalelser, der ere fremkomne ved Lovforslagets første Behandling i Anledning heraf, kommer jeg til at tænke paa, at han udtalte, at han egentlig helst ønskede, at Religionsundervisningen skulde forlægges fra Skolen til Konfirmationsforberedelsen. Jeg forstod ham i hvert Fald saaledes, som om det var hans ideelle Opfattelse. Men da det ærede Medlem i samme Foredrag ganske kort i Forvejen berørte Spørgsmaalet om Konfirmationsforberedelsen, spurgte han, hvorledes det kunde være, at enkelte Præster havde Børnene til Konfirmationsforberedelse i to Aar, andre i 1 1/2 Aar, atter andre kun i 1 Aar og nogle endog kun 1/2 Aar, og udtalte, at han vilde finde det rigtigst at vælge den korteste